

Arrest

nr. 313 737 van 1 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 april 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 september 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 9 november 2023 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische wettelijk geregistreerde partner. Op 26 april 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.11.2023 werd ingediend door:
Naam: B. (...) Voorna(a)m(en): M. (...) M. (...) B. (...) Nationaliteit: Suriname Geboortedatum: (...) 1990
Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene dient opnieuw een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn geregistreerde partner, de genaamde A. (...), P. (...) L. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1985.

Artikel 40ter, §2, eerste lid 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: 'de bepalingen van het hoofdstuk van toepassing zijn op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen';

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbeijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Ter staving van de bestaansmiddelen werden volgende documenten voorgelegd:

- *Individuele rekening dd. 29.01.2024 op naam van de referentiepersoon*
- *Arbeidsovereenkomst op naam van betrokkene*

Voor wat betreft de documenten op naam van betrokkene zelf, met deze documenten kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van voldoende bestaansmiddelen. Het is immers de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).

Uit bijkomend onderzoek, meer bepaald de databank van de RSZ, Dolsis, blijkt dat de voorgelegde tewerkstelling van de referentiepersoon werd stopgezet op 01.04.2024. De voorgelegde gegevens betreffende deze tewerkstelling zijn dan ook niet langer actueel, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van haar bestaansmiddelen in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Aangezien betrokkene heeft nagelaten zijn dossier te actualiseren en er geen verdere gegevens betreffende de eventuele huidige bestaansmiddelen (uit tewerkstelling, uit uitkering, ...) van de referentiepersoon werden voorgelegd, heeft onze dienst geen afdoende zicht op het nettobedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Er kan dan ook niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De materiële motiveringsplicht of de eis van interne legaliteit houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. De overheid moet haar beslissingen baseren op feiten die een determinerende invloed hebben op de uiteindelijke beslissing. Bij het aanvoeren van een schending van de materiële motiveringsplicht moet derhalve worden nagegaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Het besluit moet dan ook steunen op deugdelijke, afdoende en draagkrachtige motieven.

Verzoeker is een familielid van een burger van de Europese Unie (van een Belg).

Verzoeker dient een aanvraag gezinshereniging in op basis van de wettelijke samenwoning met zijn wettelijk geregistreerde partner, de genaamde heer A. (...), P. (...) L. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Het enige punt dat door de verwerende partij ter discussie lijkt te staan, is de huidige werksituatie van de wettelijke partner van verzoeker.

Momenteel is hij inderdaad werkloos nadat hij zijn baan is kwijtgeraakt op 01.04.2024.

Dit is echter een uitzonderlijke en vooral tijdelijke situatie. De heer, A. (...), P. (...) L. (...) is voortdurend op zoek naar werk en stuurt heel actief zijn sollicitaties. Verzoeker voegt bij het huidige verzoek een bewijs van de zoektocht naar een baan door zijn partner (Stuk 5).

Verzoeker en zijn referentiepersoon voldoen dus volgens verzoeker aan de vereisten van artikel 40ter, §2, eerste lid 1° van de wet van 15.12.1980 :

«(...) De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.».

Zijn partner heeft grote professionele ervaring en kennis van meerdere talen, het vinden van werk is slechts een kwestie van korte tijd.

Omdat het voor de partner van verzoeker slechts een kwestie van korte tijd is om werk te vinden, zullen er dus binnen korte tijd opnieuw voldoende, stabiele en bestaande middelen van bestaan worden aangetoond.

Verzoeker verbindt zich ertoe het nieuwe arbeidsovereenkomst van zijn partner ter beschikking te stellen als hij tijdens de behandeling van deze procedure werk vindt en zal al het mogelijke doen om dit te bereiken.

Momenteel komt de referentiepersoon in aanmerking voor werkloosheidsuitkering, maar zoekt tegelijkertijd actief naar werk.

Het actief zoeken naar werk door de referentiepersoon is in alle gevallen bewezen.

De verwerende partij stelt dat de analyse van voldoende bestaansmiddelen in het onderhavige geval overbodig is:

« De behoeftanalyse overeenkomstig art. 42, 61, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan. »

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980. ».

Verzoeker merkt op dat de inkomen van zijn partner voldoende zijn, de pauze in zijn tewerkstelling is kort en momenteel krijgt de referentiepersoon ook de inkomsten van zijn werkloosheidsuitkering.

Verzoeker werkt momenteel officieel en heeft ook eigen inkomsten.

Bij weigering zou de ernstige en moeilijke te herstellen schade voor verzoeker aanzienlijk is.

Verzoeker zou immers niet alleen de mogelijkheid worden ontzegd om een gezinsleven met zijn partner te hebben, wat ook in strijd zou zijn met artikel 8 EVRM. Maar bovendien zou hij gedwongen worden zich fysiek van zijn partner te scheiden.

Bij weigering zou de ernstige en moeilijke te herstellen schade voor de verzoeker aanzienlijk zijn.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. Elke bestuurshandeling moet daarom gedragen worden door deugdelijke, afdoende en draagkrachtige motieven,

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het was in casu geen rekening gehouden met het feit dat de inkomsten van de referentiepersoon uit zijn werkloosheidsuitkering momenteel ook voldoende zijn om allé kosten van het gezin te betalen.

Tevens werd er geen rekening gehouden met het feit dat de referentiepersoon nu actief naar werk zoekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen allé redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde houding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het gezin heeft momenteel voldoende geldmiddelen om verder te bestaan. De partner van verzoeker krijgt momenteel verder inkomsten als werkzoekende en zoekt actief naar werk. Verzoeker zelf heeft ook eigen inkomsten en werkt.

Het middel is gegrond. De vernietiging van de bestreden beslissing dringt zich op.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat op basis van de voorgelegde documenten niet kan worden beoordeeld of de referentiepersoon over toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De voorgelegde documenten bieden geen afdoende zicht op het nettobedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoeker heeft met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische wettelijke partner. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

In casu oordeelt verweerder dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder motiveert dat ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon enerzijds een overzicht van een individuele rekening op naam van de referentiepersoon en anderzijds een arbeidsovereenkomst op naam van verzoeker zelf werden voorgelegd.

Wat de individuele rekening betreft, motiveert verweerder dat er geen gegevens betreffende de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon uit tewerkstelling of uitkering worden voorgelegd, waardoor hij geen afdoende zicht heeft op het nettobedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. In zijn verzoekschrift verduidelijkt verzoeker dat de referentiepersoon momenteel werkloos is, doch voortdurend op zoek is naar werk. Hij voegt hiervan sollicitatiebewijzen bij. Volgens verzoeker is het actief zoeken naar werk door de referentiepersoon dan ook bewezen. Verzoeker bekritiseert dat er ten onrechte geen rekening wordt gehouden met de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zelf enkel en alleen een overzicht van een individuele rekening op naam van de referentiepersoon heeft voorgelegd. Verzoeker betwist dit niet. Hij maakt slechts voor het eerst in zijn verzoekschrift gewag van het feit dat de referentiepersoon werkloos is, een werkloosheidsuitkering ontvangt en actief op zoek is naar werk. Indien verzoeker meent dat rekening moest worden gehouden met de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon – waarvan overigens geen enkel bewijs wordt voorgelegd – bij het berekenen van diens netto inkomen, diende hij de desbetreffende stukken over te maken aan verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. De wettigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548). Met nieuwe stukken en/of informatie die slechts voor het eerst in het kader van de huidige procedure ter kennis worden gebracht van verweerder, kan geen rekening worden gehouden. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de conclusie komt dat de documenten die voorlagen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, geen zicht bieden op de netto bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Wat de arbeidsovereenkomst op naam van verzoeker betreft, motiveert verweerder dat het de Belgische referentiepersoon is die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Met de arbeidsovereenkomst op naam van verzoeker zelf kan dan ook geen rekening worden gehouden.

In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker wederom dat hij zelf aan het werk is en een eigen inkomen genereert. Met een dergelijk algemeen betoog slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing, die overigens in overeenstemming zijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State, te weerleggen (cf. RvS 19 augustus 2024, nr. 260 501).

Tenslotte voert verzoeker nog de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het gezinsleven tussen verzoeker en de referentiepersoon door verweerder wordt betwist. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf

te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen in bepaalde gevallen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij het gezinsleven met zijn partner niet kan verderzetten en hij gedwongen wordt fysiek gescheiden van zijn partner te leven. In de eerste plaats stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, waardoor verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij betoogt dat hij fysiek gescheiden wordt van zijn partner. Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeker met een dergelijk vaag en algemeen betoog niet concreet aantoont welke onoverkomelijke hinderpalen zouden verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt verdergezet. Er wordt dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN